

Arrest

nr. 59 995 van 19 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine en bent afkomstig uit Malgobek (Ingoesjetië, Russische Federatie). U bent sinds 2004 officieel gehuwd met M. L. (...), eveneens Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine (O.V. X). Jullie hebben vier kinderen.

U verliet uw land van herkomst omwille van de problemen die u daar kende vanwege uw broer I. (...). Deze was zeer gelovig, droeg een baard en ging naar de moskee, waardoor hij als een Wahabiet werd beschouwd. I. (...) werd in juni 2003 en mei 2004 door de politie van Malgobek opgepakt. Bij deze tweede arrestatie werd I. (...) hard geslagen en verdacht van het beramen van een terreuraanslag. Daarop vertrok hij. Op 25 juni 2004 werd u van thuis uit meegenomen en ondervraagd

over uw broer. I. (...) werd beschuldigd van betrokkenheid bij de aanslagen die in de nacht van 21 op 22 juni 2004 waren gepleegd in Nazran en Karaboelak (Ingoesjetië). U werd geslagen en gemarteld. Op 2 februari 2007 kreeg u bezoek van een zekere D. I. (...), die u mee nam naar uw broer I. (...) in Malgobek. U vertelde uw broer wat u overkomen was. I. (...) zei dat hij niets met die aanslagen te maken had en steeds in de bergen had gezeten. U gaf hem 2.000 dollar om kledij en medicatie te kopen. Op 3 februari 2007 werd het gebouw, waar u uw broer had gezien, beschoten tijdens een gevecht tussen rebellen en een speciale eenheid van Malgobek. Er werden daarbij twee lijken gevonden, maar uw broer was er niet bij. Op 6 februari 2007 werden op TV foto's getoond van twee gearresteerde rebellen, waaronder D. I. (...). U vreesde dat deze onder druk zou vertellen over u en uw broer en dook daarom onder bij een familielid in Malgobek. Op 7 februari 2007 vielen gemaskerde mannen uw huis binnen. Ze namen uw vrouw en kinderen mee, die dezelfde avond nog werden vrijgelaten. Er was tegen haar gezegd dat ze wisten dat uw broer bij u was geweest, dat u hem had geholpen en dat u zelf ook een rebel was en daarom ondergedoken zat. Op 10 en op 13 februari 2007 vielen er opnieuw gemaskerde mannen binnen in jullie woning. Daarom besloot u de Russische Federatie te ontvluchten met uw gezin. Op 12 maart 2007 diende u voor de eerste keer een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U gebruikte daarbij de naam 'A. G (...)'. Terzake nam het Commissariaat-generaal op 26 juli 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat u hiertegen indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 6 december 2007 verworpen. Op 19 februari 2008 werd uw beroep bij de Raad van State verworpen.

Op 27 oktober 2008 diende u voor de tweede keer een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U verwees daarbij naar dezelfde elementen als diegene die u bij uw eerste asielaanvraag had ingeroepen. U verklaarde dat u van uw burens had vernomen dat uw huis vernield was en dat er daarvoor meerdere keren militairen waren langs gekomen. U toonde eveneens enkele documenten, die door uw schoonfamilie waren gefaxt, waaronder kopies van een binnenlands paspoort op naam van A. G. (...) Deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen, door middel van een beslissing die op 24 november 2008 genomen werd.

Op 4 augustus 2009 werd u door de politie van Gent gecontroleerd, omdat u aanwezig was bij een woonstvaststelling, waarbij geseinde voertuigen werden aangetroffen, inzake een dossier van verduistering in het kader van een faillissement. U werd gefouilleerd en zo werd er een intern paspoort aangetroffen op naam van A. A. (...) U verklaarde aan de politie dat dit uw werkelijke identiteit was.

Op 14 augustus 2009 diende uw echtgenote voor de derde keer een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Zij toonde daarbij haar intern en internationaal paspoort, op naam van M. L. (...), evenals de geboorteaktes, ziekteverzekeringen en een invaliditeitskaart van jullie oudste kinderen, nu op naam van I. (...) en U. A. (...); en een huwelijksakte op naam van A. A. (...) en M. L. (...). Ze verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat jullie al in februari 2007 in België aankwamen, maar dat u pas in maart 2007 asiel wilde vragen en dit dan onder een valse naam. Op 30 september 2009 diende u zelf ook voor de derde keer een asielaanvraag in. Ook u gaf aan dat u tot dan toe asiel had gevraagd onder een valse naam. U legde daarom nu originele documenten voor op naam van A. A. (...), met name uw intern en internationaal paspoort, uw rijbewijs en enkele medische attesten die in België werden opgesteld. U verklaarde daarbij dat u uw werkelijke identiteit en echte identiteitsdocumenten tot dan toe had verborgen, omdat u vreesde uitgeleverd te worden aan de Russische Federatie. U voegde daaraan toe dat u van uw neef A. A. (...), die wijkagent is in Malgobek, had vernomen dat u op een zwarte lijst zou staan en dat u nog steeds door de FSB gezocht wordt. Er zouden ook convocaties voor u zijn toegekomen, terwijl er bij uw familieleden nog huiszoekingen plaats vonden.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt

zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Ter verklaring van uw asielmotieven in het kader van uw derde asielaanvraag verwees u naar de motieven die u in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag heeft aangehaald, meer bepaald de problemen die u kende met de Russische autoriteiten vanwege uw broer I. (...). Deze werd als Wahabiet beschouwd en beschuldigd van het beramen van en deelnemen aan terreuraanslagen in de republiek Ingoesjetï. Nadat uw broer onderdook, vielen de autoriteiten u lastig. Deze motieven werden reeds besproken bij de behandeling van uw eerste asielaanvraag en door de Commissaris-generaal als ongeloofwaardig beoordeeld. Niet alleen legde u een vals document voor, met name een vervalst rijbewijs; er konden ook tegenstrijdigheden en ongerijmdheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote.

Met betrekking tot deze valse documenten, verklaarde u in het kader van uw derde asielaanvraag dat u en uw echtgenote inderdaad gebruik hadden gemaakt van een valse identiteit tijdens jullie eerste twee asielaanvragen. U gaf aan dat uw werkelijke naam A. A. (...) is en dat uw echtgenote in werkelijkheid M. L. (...) heet. Jullie toonden in het kader van derde asielaanvraag jullie originele interne en internationale paspoorten, op naam van A. A. (...) en M. L. (...), evenals uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteaktes, ziekteverzekeringen en een invaliditeitskaart van jullie oudste kinderen, nu op naam van I. (...) en U. A. (...). U verklaarde daarbij dat u uw werkelijke identiteit en echte identiteitsdocumenten tot dan toe had verborgen, omdat u vreesde uitgeleverd te worden aan de Russische Federatie (vragenlijst DVZ dd 16/10/2008 vraag 36).

Aan deze verklaringen dient zwaar te worden getild. U trachtte immers de Belgische asielinstanties tot twee keer toe te misleiden. In het kader van uw eerste asielaanvraag wilde u immers uw valse identiteit, A. G. (...), bewijzen aan de hand van een rijbewijs, dat echter door de Belgische federale politie als vals werd ontmaskerd. Ook bij uw tweede asielaanvraag legde u documenten, hetzij in de vorm van faxen, voor op naam van A. G. (...). Pas in het kader van uw derde asielaanvraag, nadat tijdens een politiecontrole uw intern paspoort met uw werkelijke identiteit werd aangetroffen, maakte u uw werkelijke identiteit bekend én legde u uw originele identiteitsdocumenten voor, waarvan u al sinds uw vertrek uit de Russische Federatie in het bezit was. U en uw echtgenote gebruikten immers jullie internationaal paspoort om van de Russische Federatie tot de Europese Unie te vliegen (CGVS dd 18/02/2010 p. 5-7). Dergelijke houding strookt niet met de medewerkingsplicht die kan worden verwacht van een persoon die om internationale bescherming verzoekt. De door u ingeroepen reden om te liegen, namelijk de angst om te worden teruggestuurd, kan niet als een aanvaardbare verschoningsgrond voor uw bedrieglijke handelwijze worden aangezien. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Belgische asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van de asielzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit. Uit het voorgaande blijkt dat u verkoos om bedrieglijke verklaringen af te leggen omtrent uw identiteit. Dergelijk gedrag is in flagrante tegenspraak met de hoger beschreven medewerkingsplicht. De vaststelling dat u pas in het kader van uw derde asielaanvraag in België uw werkelijke identiteit en originele documenten bekend maakt, ondermijnt dan ook jullie algehele geloofwaardigheid. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat jullie niet onmiddellijk bij aankomst in België een asielaanvraag indienden, maar hiermee zelfs een maand wachtten (Vragenlijst DVZ L. (...) vraag 36). Door deze vaststelling van laattijdigheid wordt de geloofwaardigheid van de asielmotieven die jullie in het kader van jullie asielaanvragen aanhaalden, verder ondermijnd. Bovendien legt u geen enkel afdoend begin van bewijs voor dat uw relazen van uw eerste en tweede asielaanvraag alsnog geloofwaardig zou maken.

Verder dient te worden geoordeeld dat de nieuwe elementen die u naar aanleiding van uw derde asielaanvraag naar voor brengt, voortvloeien uit de reeds door u aangehaalde problemen in het kader van uw eerste asielaanvraag, en niet van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven alsnog kunnen herstellen. U verwijst naar verklaringen van uw neef A. A. (...), die wijkagent is in Malgobek. Hij zou u verteld hebben dat u op een zwarte lijst staat en door de FSB gezocht wordt. U weet echter niet om wat voor lijst het precies gaat, noch door welke

instantie die lijst wordt bijgehouden (CGVS dd 18/02/2010 p. 2-3). U weet evenmin hoe uw neef dit precies te weten gekomen is. U maakte nu ook melding van een inval bij uw grootmoeder thuis, die al in de eerste maanden na uw vertrek uit de Russische Federatie zou hebben plaats gevonden. U weet echter niet welke dienst achter deze inval zat, noch wist u of andere familieleden dergelijke invallen hadden meegemaakt (CGVS dd 18/02/2010 p. 3-4). U verklaarde dat uw woning bestormd en verwoest werd, maar legt hiervan geen bewijs voor (CGVS p. 4). Ook met betrekking tot de convocaties die voor u zouden zijn toegekomen, legt u niets voor (CGVS p. 4-5). Gezien u enkel vage verklaringen kan afleggen met betrekking tot deze nieuwe elementen en u geen enkel afdoend begin van bewijs voorlegt, kunnen deze nieuwe elementen dan ook niet weerhouden worden. Ter vervollediging dient nog te worden verwezen naar de toegevoegde informatie, waaruit blijkt dat er geen objectieve info gevonden kon worden die uw asielerklaringen alsnog zouden kunnen ondersteunen.

Er moet ook worden stilgestaan bij uw verklaringen met betrekking tot het internationaal paspoort dat u en uw echtgenote konden bekomen en waarmee jullie van de Russische Federatie tot België konden reizen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het dossier blijkt immers dat de aflevering van een internationaal paspoort in de Russische Federatie enkel kan nadat de FSB daartoe zijn akkoord heeft gegeven. Elke aanvraag voor een internationaal paspoort wordt door de FSB onderzocht om vast te stellen indien er elementen zijn die kunnen leiden tot een 'tijdelijke beperking van het recht om de Russische Federatie te verlaten'. Hoewel zowel u als uw broer door de Russische autoriteiten gezocht werden – en dit al sinds 2004, kon u in mei 2006 toch een internationaal paspoort bekomen. U vroeg dit document aan via een kennis maar ging het wel zelf afhalen (CGVS dd 18/02/2010 p. 6, CGVS L. (...) dd 18/02/2010 p. 3). De vaststelling dat u – hetzij tegen betaling om het vlugger te verkrijgen – zonder problemen een internationaal paspoort kon bekomen voor u (en uw echtgenote) ondermijnt dan ook de door u ingeroepen vrees voor vervolging door de Russische autoriteiten. Dit des te meer, gezien jullie gebruik maakten van deze paspoorten om de Russische Federatie op officiële wijze te verlaten. Jullie ondervonden daarbij geen problemen, zo verklaarde u (CGVS dd 18/02/2010 p. 7, CGVS L. (...) dd 18/02/2010 p. 3). Bijgevolg is het compleet ongeloofwaardig dat u zou gevisieerd worden door de Russische autoriteiten.

Overigens blijft er onduidelijkheid bestaan over jullie exacte reisroute. Immers, in het kader van jullie derde asielaanvraag legden jullie hieromtrent nieuwe verklaringen af. Jullie zouden van Nalchik naar Moskou gevlogen zijn, waar jullie de trein naar Sint-Petersburg namen. Op 19 februari vlogen jullie van daar naar Amsterdam, waar jullie overstapten op een vlucht naar Parijs. Op 20 februari 2007 reisden jullie van daar per trein naar België (CGVS dd 18/02/2010 p. 6-7). Echter, uit de stempels die te vinden zijn in jullie internationale paspoorten blijkt dat jullie op 19 februari 2009 uit Sint-Petersburg vertrokken en nog diezelfde dag de Europese Unie binnen kwamen via Kopenhagen (Denemarken).

Tenslotte verwees u in het kader van uw derde asielaanvraag nog naar de manier waarop u en uw echtgenote jullie religie beleven. Jullie zijn aanhangers van een meer strikte vorm van de islam, waardoor u een baard draagt en uw vrouw gesluierd is. Als gevolg daarvan vrezen jullie vervolging door de Russische autoriteiten, in het geval van een terugkeer naar jullie land van herkomst. Het is echter opmerkelijk dat u pas nu melding maakt van dit asielmotief. Immers, in het kader van uw eerste asielaanvraag verwees u wel naar uw broer, die zeer gelovig was, een baard droeg en naar de moskee ging. Daardoor werd hij als Wahabiet beschouwd en kende hij problemen met de autoriteiten. U meldde echter niet dat u dezelfde beleving had van de islam of dat u dat had willen doen. U gaf niet aan dat u gehinderd werd om uw geloof te beleven (zie vragenlijst DVZ dd 16/03/2007 en gehoorverslag dd 05/07/2007). Uw echtgenote maakte in het geheel geen melding van eventuele beperkingen met betrekking tot haar geloofsbeleving (zie vragenlijst L. (...) dd 16/03/2007 en gehoorverslag dd 05/07/2007). Ook in het kader van uw tweede asielaanvraag maakte u hiervan geen melding (vragenlijst DVZ dd 30/10/2008 vraag 36). Uw echtgenote meldde op de Dienst Vreemdelingenzaken wel dat zij gesluierd was volgens de islamitische traditie en dat het voor haar niet mogelijk was om zo rond te lopen in Ingoesjetie (vragenlijst DVZ L. (...) dd 30/10/2008 vraag 36). Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken besloot tot een weigering van inoverwegingname van jullie tweede asielaanvraag, dienden jullie hiertegen geen beroep in. Ook in het kader van jullie derde asielaanvraag lieten jullie beide na spontaan te verwijzen naar jullie religie als asielmotief, en dit zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst dd 16/10/2009 en vragenlijst L. (...) dd 19/08/2009 vraag 36) als op het Commissariaat-generaal. Pas na aandringen van de dossierbehandelaar legden u en uw echtgenote op het Commissariaat-generaal – zij het zeer beperkte – verklaringen af over dit asielelement (CGVS dd 18/02/2010 p. 7-8). Echter, hoewel u nu aangaf dat u ook al in Ingoesjetie deze strekking van de islam aanhing, vermeldde u eerder niet dat u daardoor problemen gekend zou hebben of dat het u verhinderd zou geweest zijn. Er kan dan ook ten eerste getwijfeld worden aan de oprechtheid van dit nieuwe asielmotief.

Voor wat betreft de Belgische medische attesten moet gesteld worden dat we begrip kunnen opbrengen voor de eventuele moeilijkheden die u ondervindt, maar deze attesten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Zo is het attest dd. 28/08/2009 een oneigenlijk attest dat door "Medimmigrant" op hun website werd gezet. Het gaat om een schematisch attest dat door de DVZ wordt geëist in verband met een aanvraag tot verblijf omwille van humanitaire redenen (9ter). In zijn algemeenheid is dergelijk attest echter zeer weinig bruikbaar in de asielprocedure omdat het steevast leidt tot stereotype antwoorden. Het attest dd 28/08/2009 stelt dat u lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en een ernstige depressieve symptomalogie vertoont. Gezien de bedrieglijkheid van uw verklaringen kan echter getwijfeld worden aan het verband tussen de door u aangehaalde gebeurtenissen en de in deze attesten vermelde medische problemen. Verder kan de melding in deze attesten dat u in uw land van herkomst werd mishandeld enkel gebaseerd zijn op uw verklaringen waardoor de bewijswaarde ervan wordt ondermijnd. Voorts dient bijkomend te worden opgemerkt dat er tegen de auteurs van deze medische attesten, met name psycholoog R. Vallons en psychiater G. Swartenbroekx, sinds oktober 2009 een gerechtelijk onderzoek loopt door het Openbaar Ministerie van Hasselt, wegens potentiële fraude bij het opmaken van een zeer groot aantal psycho-medische attesten (zie informatiebrief van DVZ). Gezien deze informatie dienen deze medische attesten met de nodige omzichtigheid te worden beoordeeld.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien deze vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw origineel intern en internationaal paspoort, het intern en internationaal paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw zonen I. (...) en U. (...), de ziekteverzekeringen en de pensioenkaarten van uw beide zonen, de invaliditeitskaart van uw zoon I. (...) en de geboorteaktes van uw twee dochters, bevatten louter persoonlijke gegevens. Aangezien deze hier niet betwist worden, kunnen deze documenten bovenstaande conclusies niet beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële en formele motiveringsplicht. Tevens roept verzoeker in dat er een manifeste beoordelingsfout voorligt en het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem verhindert te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing bevestigt dat de situatie in Ingoesjetië complex is en dat de problemen van de kandidaat-vluchteling individueel benaderd dienen te worden, rekening houdend met de context van enerzijds een overheidsoptreden dat vaak verantwoordelijk kan worden gehouden voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies en anderzijds een rebellen-beweging die mensenrechten schendt en aanslagen pleegt. Verzoeker meent dat hij en zijn echtgenote in hun relaas melding maken van dergelijke schendingen, wat vervolgens in enkele punten deze schendingen samen en verwijst verder naar het gehoorverslag, waar hij uitgebreid de motieven heeft uiteengezet die hij in zijn verzoekschrift integraal herneemt.

De Raad wijst er evenwel op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar hij in gebreke blijft.

2.2.4. Verzoeker betoogt vervolgens dat de opmerkingen die verwerende partij meent te moeten maken op zich geen rechtsgrond vormen ter ondersteuning van de beslissing. Hij wenst te benadrukken dat een motivering draagkrachtig moet zijn en werpt op dat een loutere verwijzing naar de overwegingen in verzoekers eerdere asielprocedure onmogelijk een afdoende materiële motivering kan uitmaken.

De Raad wijst erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing kunnen dragen. Verwerende partij stelde inderdaad vooreerst vast dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag dezelfde motieven aanhaalde als degene die werden opgeworpen in zijn eerste en tweede asielaanvraag, meer bepaald de problemen die hij zou kennen met de Russische autoriteiten vanwege zijn broer I., die als Wahabiet werd beschouwd en daarom werd beschuldigd van het beramen van en deelnemen aan terreuraanslagen in Ingoesjetië. Verzoeker zelf zou worden lastig gevallen door de autoriteiten nadat I. had besloten om onder te duiken. Verwerende partij concludeerde evenwel dat deze asielmotieven ongeloofwaardig zijn, gelet op de valse documenten die werden neergelegd en de tegenstrijdigheden en

ongerijmdheden die werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote. De Raad wijst erop dat om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de verwerende partij alle objectieve gegevens nagaat die zij nodig heeft om haar beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt zij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

Verder motiveerde verwerende partij op gedetailleerde wijze dat de nieuwe elementen, die verzoeker in onderhavige asielaanvraag naar voren brengt, voortvloeien uit de door hem aangehaalde problemen in het kader van zijn eerste asielaanvraag en niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van de asielmotieven te herstellen. De Raad stelt vast dat verzoeker deze motivering geheel ongemoeid laat, waardoor zij als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Daarnaast benadrukte verwerende partij dat er zwaar getild dient te worden aan het feit dat verzoeker en zijn echtgenote gedurende de eerste twee asielaanvragen gebruik maakten van een valse identiteit. Pas in het kader van deze derde asielaanvraag, nadat hij tijdens een politiecontrole met zijn intern Russisch paspoort werd aangetroffen, onthulde verzoeker zijn ware identiteit en legde hij de originele identiteitsdocumenten voor, die hij al sinds zijn vertrek uit de Russische Federatie bezat. Verwerende partij merkte terecht op dat een dergelijke houding geenszins strookt met de medewerkingsplicht. Immers, de Raad wijst erop dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst en niet in het minst zijn ware identiteit. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De angst om te worden teruggestuurd vormt hiervoor geen verschoningsgrond.

Voorts merkte verwerende partij op dat de aflevering van een internationaal paspoort in de Russische Federatie enkel mogelijk is met de voorafgaandelijke toestemming van de FSB, wat niet te rijmen valt met de door verzoeker aangehaalde vrees voor de autoriteiten. Het verzoekschrift vecht nergens deze motivering aan, zodat ook dit punt als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Verwerende partij maakte eveneens melding van onjuistheden betreffende de exacte reisroute van verzoeker en zijn echtgenote. De nieuwe verklaringen in het kader van onderhavige asielaanvraag stroken immers niet met de stempels die werden teruggevonden in de internationale paspoorten. Opnieuw constateert de Raad dat deze motivering uit de bestreden beslissing geheel ongemoeid wordt gelaten.

Vervolgens was verwerende partij van oordeel dat het opmerkelijk is dat verzoeker nu pas melding maakte van zijn religie als een bijkomend asielmotief, gelet op het feit dat hij in zijn eerste asielaanvraag enkel verklaarde dat zijn broer I. als Wahabiet werd beschouwd en daardoor met problemen werd geconfronteerd, zonder aan te geven zelf ook hinder te ondervinden omwille van zijn religieuze beleving. Deze vaststelling wordt evenmin aangevochten in het verzoekschrift, waardoor ook zij onverminderd overeind blijft.

De motivering dat de Belgische medische attesten niet van aard zijn om bovenstaande conclusie te wijzigen, wordt eveneens ongemoeid gelaten.

Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat verwerende partij zich geenszins beperkte tot een loutere verwijzing naar overwegingen uit verzoekers eerdere asielprocedure, maar integendeel juist op uiterst gedetailleerde wijze uiteenzette waarom verzoekers relaas ongeloofwaardig werd bevonden. De vaststelling dat verzoeker geen enkel onderdeel van deze zeer uitgebreide motivering poogt te weerleggen, bevestigt en versterkt de conclusie van verwerende partij dat zijn asielrelaas een leugenachtig karakter kent.

2.2.5. Verzoeker vindt het merkwaardig dat verwerende partij zijn relaas niet gelooft, gelet op het feit dat zij erkent dat er in Ingoesjetië nog steeds problemen bestaan op het vlak van mensenrechtenschendingen en verzoekers problemen juist te maken hebben met illegale arrestaties en vasthoudingen zonder enige aanleiding of rechtvaardiging. De conclusie dat deze vaststellingen niet aantonen dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade voorligt, berust dan ook eerder op een algemene opvatting van verwerende partij, terwijl elke aanvraag individueel getoetst hoort te worden, aldus verzoeker. *In casu* toont verzoeker aan de hand van accurate informatie aan dat hij wel degelijk van Ingoesjetië afkomstig is en hij bij een eventuele terugkeer in gevaar zou verkeren.

De Raad stelt vast dat uit de hierboven uiteengezette evaluatie van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat verzoekers asielaanvraag individueel werd onderzocht. In tegenstelling tot wat verzoeker

voorhoudt, werd terecht geconcludeerd dat het een ongeloofwaardig asielrelaas betreft, hetgeen verzoeker in zijn verzoekschrift niet weet te weerleggen. Voorts wijst de Raad erop dat verzoekers Ingoesjetische afkomst – die verwerende partij geenszins betwist – niet volstaat om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat deze gegronde vrees effectief bestaat, waar hij om voormelde redenen niet in slaagt.

2.2.6. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker werpt op dat de huidige situatie in Ingoesjetië dermate ernstig is dat het aanleiding geeft tot het verlenen van subsidiaire bescherming. Indien hieromtrent twijfel zou bestaan, wordt verzocht aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen teneinde de nodige toelichtingen in te winnen. Verzoeker verwijst voorts naar de bijlage aan het verzoekschrift die incidenten weergeeft die zich recent voordeden in Moskou (bijlage 2) en naar het verslag van Memorial dat eind 2010 werd gepubliceerd (bijlage 3).

Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad merkt op dat de bijlage betreffende recente incidenten in Moskou ter zake niet dienend is, gelet op het feit dat verzoeker en zijn echtgenote uit Ingoesjetië afkomstig zijn en niet valt in te zien hoe feiten uit Moskou kunnen illustreren dat er in Ingoesjetië sprake zou zijn van een situatie van veralgemeend geweld. Het zeer bondige verslag van Memorial aangaande de strijd in Ingoesjetië tegen terrorisme in het voorjaar van 2010 toont evenmin aan dat de informatie waarop verwerende partij zich baseerde onjuist zou zijn en verzoeker duidt in het verzoekschrift niet aan waar dit verslag andersluidend zou zijn dan de informatie waarop verwerende partij zich steunt. Verwerende partij ontkende immers geenszins dat er in Ingoesjetië nog steeds gewelddadige incidenten tussen rebellen en ordetroepen, inclusief de FSB, voorvallen. Echter, een dergelijke vaststelling impliceert niet dat er een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van verzoekers leven of zijn persoon met zich meebrengt. Dit klemmt des te meer nu uit de “Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Ingoesjetië” van 5 november 2009 (administratief dossier, stuk 17, deel 1), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, blijkt dat Ingoesjetië weliswaar niet vrij is van problemen, maar dat gewone burgers er door het gerichte karakter van de gevechtshandelingen – zowel van de zijde van de rebellen als van de autoriteiten – en het beperkte karakter van de grootschalige acties niet op veralgemeende wijze het slachtoffer worden van daden van willekeurig geweld. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Ingoesjetië voor burgers geen gewag kan worden gemaakt van een reëel risico ingevolge een binnenlands gewapend conflict wordt door dit beknopte overzicht van Memorial dat zich toespitst op de strijd tegen terrorisme niet weerlegd.

Waar verzoeker vraagt om, ingeval van twijfel, aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen, merkt de Raad op dat het administratief dossier een veelheid aan objectieve, betrouwbare informatie bevat omtrent de veiligheidssituatie in Ingoesjetië, waardoor een eventueel aanvullend onderzoek niet vereist is en evenmin nuttig zou zijn.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 16) en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 17) en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 18 februari 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT